
така любов — що аж у горлі клубок гарячий;
без будь-яких напівтонів чи відносних значень,
не упівсерця, а цілим сонцем — і морем,
так гіацинтово, фіалково і безумовно;
така розхристана та надсадна, як ранок ранній,
така разюча: незрозуміло, гоїть чи ранить,
така обіцяна — зм’яклі коліна, розбитий панцир;
як довгождана, але навмисне пропущена станція;
як гуркіт — і голос, який втішає: гроза, гроза;
як вуличний музикант, зарізаний на Підзамчі;
як протаранені кораблі, обмілілі ріки;
як сто п’ятдесят п’ять дітей без батьківської опіки;
як назви втрачених місць, які не втомишся вимовляти;
як благодать найвища та найгірше прокляття;
як чорна трава, спопелілі гнізда і шепіт пустки.
така любов, що вросла —

і ніколи вже не відпустить.

Ношу в собі п'ять сердець.
Часом вони, розбишаки, змовляються між собою
і зчиняють гвалт,
ніби згря скажених годинників,
аж кров виходить із берегів.
Серце матері, що завжди насторожі.
Серце дружини — гаряче і гарно пахне.
Серце доньки, про яке забуваю.
Серце бджоли, що не дає всидіти без руху.
Серце, яке говорить,
муляє і норовить випхати решту,
немов пташеня зозулі в чужому гнізді.

чи береш ти цього чоловіка
з його загостреним відчуттям справедливості,
з його розтрісканим сном,
двоїстою натурою:
одне обличчя — оаза, а друге — піщана буря;
з розсипом зморшок навколо очей, коли усміхається,
з головою, повною складних чисел,
причинно-наслідкових зв'язків,
деталей філігранної точності

чи береш ти цього чоловіка,
з яким будеш більше мовчати, ніж говорити,
і це мовчання буде ціннішим від усіх розмов

чи береш ти цього чоловіка,
щоб вриватися з ним до нічних забігайлівок,
знімати шкірку з яблук і торкатись тонкого вінілу в чотири руки;
щоб обіймати його ногами, як стовбур дерева,
розходитись, як масло під ножом,
обертатись навколо своєї осі, щоб йому світити

чи обіцяєш
встромляти та витягати голки,
здирати та накладати пластир,
згладжувати гострі кути,
не переливати молока до кави,
витримувати нестерпно довгі паузи,
коли обертається спиною;
цілувати так жадібно, мов захлинатися водою у спеку

///

чи береш ти цю жінку
з її розладнаними механізмами,

прихованими шрамами,
колекцією сердець у кишенях сукні,
оберемком незавершених справ,
яких ніколи не меншає;
з її дислексією, дірявою пам'яттю, прикушеною губою,
з великою сумкою, в якій що завгодно й багато свободи

чи береш ти цю жінку,
щоб не читати її віршів,
не читати їй нотацій,
сердитися на неї та проганяти її страхи,
упиватися недосконалостями, що творять її довершеність,
оберігати порядок дня, в якому ви разом

чи обіцяєш
ходити навшпиньках, коли вона втілює задуми,
приходити миротворцем у її гарячі точки,
пускатися з нею берега,
вступати у суперечки й філософські диспути,
ніколи не припиняючи проростати одне в одного

—

і в винайнятій совковій квартирі,
і в тіснєві електрички,
й у мансарді над батьківським домом,
і у власній оселі з великими вікнами й білими стінами,
і в лікарняній палаті, наповненій розпачем та надією,
і в готельній кімнаті, де замість підлоги — море

допоки ніщо не розлучить вас

Лицарю яєчної шкаралупи, моя безпомильна копіє
у сучасному аранжуванні, в обробці часу та простору —
звідки в тебе стільки хоробрості, стільки нон-стопу
в цій карколомній подорожі в напрямку дорослості?

В'ється зелений горошок, вгризається в огорожу,
сердиться, загинає бадилля скрипуче й старе.
Хто посмів би обтягти тебе ножицями «не можна»,
вирівняти наважився дощечками «так треба»?

Прапороносцю осіннього парку, золотий самозванцю,
вибухають залпи опалого листя над головою.
Твій будинок із паличок міцно стоїть, не розвалиться,
Хочеш плакати — плач, ти ще встигнеш побути воїном.

Дивишся наскрізь очима, повними горизонту.
Ніч підступає, а отже, місце поряд — лише для найближчих.
Тріскає шкаралупа — десь у сутінковій зоні
василіски вилуплюються, в дзеркалі змінюється обличчя.

Війна, що її носиш у нагрудній кишені,
мов лисеня, прогризла в тобі дірку,
з якої раз по раз вивалюється серце.
Зашиваю мовчки, міцно стуливши краї
затерплыми негнучкими пальцями, —
сподіваюся, що вистачить на довше.

Місто засинає, прокидаються шрами — чорна гусінь,
з неї якщо метелики — то лише мертва голова.
Місто пускає пару з ніздрів, наставляє гори, як роги.
На дні озера ввижаються обличчя товаришів —
похмура казка дитинства, що справдилася,
хоч і був чемним, поважав старших, задовольнявся малим —
немає насправді ніякої справедливості.
Подряпана металева кружка, з якою не розлучаєшся.
Поверхневий сон і люта ненависть до феєрверків.
Міг втратити значно більше, щасливчик, майже цілий.
Ти обрав мене, бо маю вмілі чутливі пальці,
в них зручно тримати дрібні предмети — наприклад, голку.

Руда мордочка визирає з твоєї кишені, облизується,
згадуючи — на смак — птаха мого спокою.

Якби їхня спільна історія так і не почалася,
кожен зостався б сам на сам зі своєю війною.
Серпень — пекельна, тілами напхана лазня.
Вона стискає знайому долоню — й оживає знову.
Усе, що сталося і не сталося з ними,
задавнене, прикладене каменем, незабуте,
проступає візерунком на шкірі, снівом,
збовтаним із реальністю, перешкоджає бути
тут і тепер собою, дихати на повні груди.
Листя починає жовтіти. Він жартує невміло:
так і не встигнемо напиться цієї отрути —
пахощів літніх ринків, сонячного свавілля,
дотиків плечей і колін, оголених та засмаглих,
світла, що білою цівкою пробивається крізь біль,
відчуття, ніби це — єдина мить, яку ти матимеш,
аби закінчити речення, стиснути міцніше обійми.
Чорна тінь відділяється і залишається на узбіччі.
Крики придушені стануть круками,
розкришаться угорі.
Якщо захочеш розповісти мені, у чому річ,
я слухатиму — тому, прошу тебе, говори.

Десять років дороги — назустріч одне одному.
Стоптані дві пари залізних черевиків.
Take me to church: дощ барабанить по лобовому.
Третина життя — а якби не навернулись довіку?
Церква в долині з червоною квіткою дзвіниці,
ніби спідничка ляльки, такі майстрували в дитинстві
з матеріалів, що були під рукою:
волосся — кукурудзяні рильця.
Мальви стояли всі обірвані попід тином.
Соняшник пестив сонце чорною щокою,
ось уже голову хилить під тягарем насіння.
Мокрі обстрижені поля — як дівчата у непокорі.
Ранок: озера парують, вівці полем розсипані.
Очі такі голодні, наче прозріли щойно,
Не відмовляй собі, поки не роздивишся картину всю.
Я — вітер, який залетів у смугасту панчошу,
і лопотить нею,
дурячи себе, що танцює.

кулі дощу вдаряють об дах
під дих:
що тобі сниться поете теплого тилу
злива голосить за ними
про них
тих-
о
згасло життя
наче пір'ячко полетіло

пальці розламують хліб
скручують у ріг
ліг — і чекаєш пришестя
яке не настане
знову ятряться лампадки уздовж доріг
п'явки чорних стрічок знекровлюють стяги

вервечка із бабусиних квасолин
батькові теплі шкарпетки з кусючої вовни
ним
тілом своїм
нову міситиме глину
із пробитих човнів ротом черпатиме воду

хто ти
з поглядом
болючішим від прута
новонароджений
ув'язнений в однострій
непоказна
іграшкова фігурка з металу
впала зі столу
пробила діру в земній корі

Виростила собі дім — у червоному горщику.
Місце, з якого не хочеться утікати.
Слово, яке тане в роті, коли говориш.
Точка відліку, присутня на кожній карті.
Дім в облозі дерев, гілля прикриває вхід.
Звірі химерні блукають, туляться до колін.
Як же вдалося у крихкій реальності вигадати
щось настільки вагоме й нешвидкоплинне?
Галаслива галактика. Башта в бинтах туману.
Вимір, де завжди шукають потрібні слова.
Як же б ми впізналися під небом захмареним,
якби кожен себе за іншого видавав?
Бачиш, які в нас руки й серця потовчені;
звична річ, коли мусиш видряпуватися щодня.
Складно на цій землі — території розпачу —
перестати бігти, навіть якщо не наздоганяють.
Ось лампа засвітилася над обіднім столом.
Як цікаві сусіди, омела зазирає у сни.
Потяг дзюркоче. Телевізійна вежа — біле ікло.
Це твоя зупинка: видихни. А тоді знову вдихни.

Зі мною цього ніколи не трапиться, —
каже собі, прасуючи сукню білу, мов чистий аркуш.
Усі ті жінки — у кожної своя правда.
Мабуть, недбало молились, не вміли плекати жар,
не тримали під ліжком кореня мандрагори.
Мабуть, не впорались.

Мені це здалося, не варто брати до серця,
міркує, змітаючи з підлоги рештки посуду,
свою несподівано таку крихку певність.
У мого коханого — все непросто,
у мого коханого — клопоти на роботі,
у мого коханого — настрій зіпсутий,
у мого коханого — непотамований голод,
пошук тремкої здобичі —
ганчір'яної ляльки з круглими очима-гудзиками.

Занадто чепурилась для інших, занедбала домашні справи.
Мабуть, була не досить привітною,
корону відростила; певно, таки загралася,
розхитала підвалини затишного світу.

За стінкою заходиться чуже немовля — нагадує про важливе.
Настирливо народжуються хвилини запізнь.
Не виносити сміття з хати, не згадувати лихе при столі,
не при неділі, не ввечері важкого дня, ні в свято, ні в піст.

Коли вона приходить до мене з розпухлою губою,
з ретельно замаскованим на вилиці синім птахом,
я не кажу їй: мабуть, ти не. Натомість — за нас обох —
видихаю: перегортай, моя мила,
перегортай.

Бог упокорення любить ласкавих телят,
Тепла піддатлива плоть одурманює швидко.
Цілить батіг — і під ним розпускається квітка.
Тим, що не смикались, менше удари болять.
Бог упокорення любить ласкавих телят.

Бог упокорення любить ласкавих телят.
Свіжа солома, вода у поїлці в теляти.
Просто повірити — і перестати стріляти.
Тільки безбожники з оком розплющеним сплять.
Бог упокорення любить ласкавих телят.

Бог упокорення любить ласкавих телят.
Бог упокорення просить — кривавої жертви.
Міцно прив'язані все-таки краще, ніж мертві,
Перші підуть на забій, хто співає не в лад.
Бог упокорення любить ласкавих телят.

Бог упокорення любить ласкавих телят.
Б'ють, наче дзвони соборні, дзвіночки на шиї,
Кільця заліза безжалісно ніздрі прошили.
Мукають мамки пахучі — та їм не велять.
Бог упокорення любить ласкавих телят.

Бог упокорення любить ласкавих телят.
Їх би мастити, як мед, і тулити до рани.
Їм би дивитися і ремигати старанно
поміж трави, у якій помирає солдат.
Бог упокорення любить ласкавих телят.